

av en annan person skjutsat Nilsson till Kalmar efter förra rannsakingen, omtalar att denne, på tal om brottet, undrat om han skulle få lindrigare straff ifall han bekände. Då Blank härtill svarat ja hade samtalet avstannat. — Det var bara löst prat alltihop, förklarade nu den häktade. — Rannsakingen fortsatte den 3 febr. intill vilken tid Nilsson förvarats i ensam cell. Fångpredikant Lunell, som ofta besökt N. i fängelset, hade uppmanat denne "vars fräcka lynne nu syntes hä till någon del förmildrats" att bekänna. Denne kom då med en ny version.

Svaranden hittar på nya historier.

Enligt denna skulle Nilsson, vid ankomsten till Rydings hus hört tråtor och bråk därifrån varför han stannat utanför. Carl Ryding hade kommit ut i sällskap med Boston och R. eller dennes fader hade slagit Boston till marken med bryggetratten. Nilsson, "vars lynne genom förtärandet av brännvin blivit uppeldat" hade, då han såg sin ovän våldföras, icke kunnat låta bli att ge honom 3—4 slängar med ett vedträ. Han ville dock fortfarande inte medge att han givit Boston banesåret. Hur detta uppkommit såde han sig icke kunna upplysa. Nilsson hade dock "erkänt" att han tillsammans med Carl Ryding och Mårdh släpat Bostons lik till källan. Inför rätta vidhöll Nilsson denna nya historia. Han ansåg sig för sin illgärning ha gjort sig saker till dödsstraff, men då han nu "sannfärdeligen bekänt sitt brott" önskade han intet högre än att de andra måtte vakna till besinning och icke genom mened öka sin brottslighet. "Den häktades ånger syntes dock icke vara allvarlig.

Carl och Lars Ryding, vilka "salligt bedyrade" sin oskuld, vidhöll vad de förut sagt, och detsamma gjorde även Mårdh, vilken absolut förnekade att han "lagt hand" på den dräpte eller biträtt med att dölja liket.

Det blir återigen ett uppskov, nu till den 21 febr. Då talas det mest om hemgången hos makarna Jonsen. Hustru J. berättar att ett sällskap på tre personer antagligen Nilsson, Carl Ryding och Mårdh, slagit på dörren till J:s stuga mitt i natten och begärt få komma in. Då hon gjort upp eld i spiseln öppnade hon, men så snart de kommit inom dörren nappade en av

dem ett vattenspann och slängde dess innehåll över brasan så att det blev mörkt i rummet, varefter han drog hennes man ur sängen, misshandlade honom och kastade ner honom i en under byggnaden liggande källare. Hustru Jonsen flydde in i rummet och gömde sig bakom ett tråg. Hon hörde då mannen ropa: "Nils-Petter, slå inte ihjäl mig." Strax efter hade våldsverkaren kommit in i rummet, stuicket handen bakom tråget och fått fatt i hennes hår, varefter han dragit fram henne och kastat henne över en dricksbalja ner till maken i källaren. Där hade de misshandlade legat en timme innan de vågade sig upp. Hustru J. visste ingen orsak till brottet. Ett vittne berättade att Mårdh för honom erkänt att han varit med om att undanskaffa Bostons lik "emedan Nils-Petter i annat fall skulle ha skurit halsen av honom." Detta nekade Mårdh till. Vad Nils-Petter Nilsson beträffar bestred han på det bestämdaste att han varit med om våldet mot makarna Jonsen eller slagit ut fönstren hos Perssons. Han ändrade ingenting i sin sista berättelse angående mord-saken och yrkade att Mårdh skulle få göra honom sällskap i häktet, vilket dock ej bifölls.

Domen.

Sista rannsakingen med Nils-Petter Nilsson hålles den 12 juli 1852, varvid han såsom mot sitt nekande överbevisad om att av hot och illvilja ha burit våldsamt hand mot Boston och därvid begagnat tillhygge varmed döden kunnat förorsakas samt således dräpt Boston och genom bortskaffande av hans döda kropp sökt dölja brottet, dömdes att mista livet genom hals-huggning.

Lars Ryding, Carl Ryding och Gustaf Mårdh dömdes, för det de "vid gärningens utförande bistått och densamma fördolt" att straffas, var och en, med 28 dygns vatten och bröd på Kalmar länsfängelse.

Ett blodigt dramas hemska epilög.

Nils-Petter Nilsson sitter därefter fängslad ända till hösten efterföljande år, i väntan på att straffet skall gå i verkställighet. Och till sist, den 16 november 1853, kommer den dag då hans brott skall sonas på galgbacken nära den plats där Ruda samhälle nu ligger. Det berättas att mördaren efter dånade

sed, på vägen upp från fängelset till galgbacken, får sin sista styrketår på en gästgivaregård i Långemåla socken. Två år inom fängelsemurarna hade brutit hans vilda mod och det var en mycket ångerfull och botfärdig brottsling som överantvårdades i bödelns händer. En avrättning då för tiden skedde offentligt och stora folkskaror hade samlats, hotande att med sitt tryck spränga spetsgården. Yngre element, som icke på annat sätt kunde få en överblick av det kusliga skådespelet, hade klättrat upp i träden runt omkring. När bilen föll försökte en gammal gumma, försedd med en flaska och en träsked, tränga sig genom bevakningskedjan för att komma åt några droppar av blodet, men fick ett slag av bödeln så att hon for åt sidan och tappade flaskan. Gumman grät och bad förgäves att slippa fram. Hennes son led av fallandesjuka och skulle säkert ha blivit botad om han bara fått litet av blodet, menade den stackars modern. Många av de i träden uppkrupna åskådarna släppte i det avgörande ögonblicket taget och störtade ner.

Det var den blodiga epilögen på ett ovanligt ruskigt brottmål. Nils-Petter Nilsson blev den siste, som fick låta sitt liv på Ruda galgbacke.

A m e c.